

KIS LAP

A SZEDERBOKOR. (lásd 222. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

TIZENHARMADIK FEJEZET.

Remény szigetén.

GETRÁZÓ kiáltás hangzott föl a vad csoportból. „La-Bú visszatért! La-Bú visszatért!“ orditozák roppant örömmel. „La-Bú elhozta nekünk a fehér szellemet, imádjuk a hatalmas La-Bút.“

A nagy orditozás fölverte Róbertet áléltségéből s midőn fölnyitá szemeit, látta, hogy egy csapat sötét bőrű ember környezi s egyik-másik félénken közeledik, hogy megtapogassa ruháit, kezeit, lábait. Majd a még mindig kezében tartott fertelmes bálványtuskóra bámult az egész tömeg s a vén „Keselyű“ intésére mindnyájan térdre borultak és alázatosan csókolták Róbert ruhájának széleit.

Róbert hamarjában nem tudta, mi történik vele, csak azt látta, hogy ez emberek nem bántják, sőt nagy alázatossággal üdvözlik. Azt is hamar észrevehette, hogy a kezében tartott bálványtuskónak van valami része e nagy tiszteletben; jól megmarkolta tehát és elhatározta, hogy azt ki sem bocsátja többé kezeiből; gyanította, hogy ez az indus falu istensége. Aztán fölkelt és lassan, szó nélkül követte az előtte ujjongva ugráló és tánczó népet.

Nagyon hosszan tartana, ha elmondanók mindazon kalandokat, melyeken Róbert ezután átesett; csak röviden beszéljük el tehát történetét. Miután a szegény tudatlan vad nép fejébe vette, hogy az ő istenök, La-Bú hozta nekik ezt a fehér szellemet, kötelességöknek tartották, hogy őt szent gyanánt tiszteljék és imádják; elvezették őt a vén „Keselyű“ kunyhójába s midőn látták, hogy az új isten nem csak néz a hus- és gyümölesáldozatokra, mint La-Bú, hanem jóizüen meg is eszi, összehordták számára a legjobb eleséget, a mivel birtak. Róbert néma maradt rendesen, a bálványtuskót mindig kezében tartá s csak midőn evett, akkor tette a földre; ilyenkor a vadak körülvették és tánczolta, ugrálva dalogattak.

Igy élt itt Róbert ezután számos évekig nagyon sajtóságos helyzetben, félig mint isten, félig mint a törzs főnöke. A jámbor emberek azt hitték, hogy az ő falujok különös kegyelemben részesül s mindent hódolattal hoztak Róbert elé, ki pedig oly szerencsétlennek érzé magát, szegény! s úgy kívánczozott haza, az ő kedveseihez. Gyakran, midőn látta maga elé borulni e szegény tudatlan embereket, elfordult és könyezett, mert úgy hívé, hogy soha sem menekülhet többé innen. Néha kísértelt a tengerpartra és órákig nézett a végtelen víztükörbe, ha vajjon nem lát-e európai hajót, de hiába, évek multak, s még távolban sem látott semmit.

Idővel azonban kissé mégis megnyugodott sorsában; lassanként megtanulta a benszülöttek nyelvét, s látván, hogy nem emberevő kegyetlen vadak, hanem szelid, jámbor népfaj, elhatározta, hogy tanítani fogja őket, a mire lehet.

És ez minden tekintetben jó cselekedet volt. Nemcsak a szegény tudatlan népet tanította meg sok hasznos dologra, hanem saját bánatját is enyhíté; a munka elfoglalta s most már nem álldogált órahosszat a tengerparton, nem busongott; csak néha-néha sóhajtott s gondolt családjára. A vadak játékaiban, vadászataiban azonban sokáig nem vett részt, lakomáiknál nem evett, mert tudta, hogy ezáltal elvesztené rejtelmes jellemét. De eljárt mindig közejük és figyelemmel hallgatózott, míg végre egészen folyékonyan megtanulta nyelvöket és mindenről tudott velök beszélni. Ekkor aztán maga köré gyűjté őket s elmondá nekik, hogy ő is csak hozzájuk hasonló ember, hogy messze, a tengeren túl sok, nagyon sok ilyen fehér bőrű ember lakik s hogy akár fehér, akár barna vagy fekete bőre van az embernek, mindnyájan testvérek itt a földön s egy istenök van az égben stb. Megtanította őket ekként az igaz vallásra s aztán sok más hasznos foglalkozásra és mesterségre is, és a jó emberek most még inkább tisztelték és szerették őt, mint jótévőjüket; az undok bálványtuskót pedig tüzre dobták.

Sok év mult így s Róbert már remélni is alig merte, hogy valaha megszabadul, midőn egy viharos éj után a tengerparton sétálván, látta, hogy a zivatar egy hajót a parthoz közel igen veszedelmes sziklák közé dobott. Róbert rögtön hívta embereit és megmenté a hajót.

A hajó kapitánya nagyon csodálkozott, midőn látta, hogy a vadak így sietnek az ő segélyére; soha sem hallott még ilyesmit s annál kevésbbé magyarázhatá meg magának a dolgot, mert Róbertben nem igen lehetett volna most az európai embert megismerni. A forró nap az ő arczbőrét is majdnem egészen barnára sütötte; ruhája, mely hajdanában rajta volt, rég szétmállott s most épen úgy volt öltözve, vagyis inkább nem öltözve, mint a vadak, kiknek pedig egész öltözetük egy madártollakból készült övből állott.

Róbert csakhamar a hajó kapitányához sietett s ennek nagy meglepetésére saját nyelvén kezdett beszélni; elmondá, hogy és mikor jutott e szigetre s kérte, vinnék őt vissza hazájába. Természetes, hogy örömmel megigérték. A beszélgetésnél jelen voltak a vadak is és bár a szavakat nem érthették, Róbert arczáról kitalálták a dolgot s jajgatva kiáltozák: „A mi jó tanítónk elhagy bennünket! nagy szerencsétlenség ez reánk!”

(Folytatása következik.)

TÁNCZOLÓ MEDVE (Ásd. 219. 1.)

Erdőféls. (lásd 223. l.)

GYERMEKEK TAVASZI ÜNNEPE.

(Képpel a 216—217. l.)

Megy a Julesa számaron
Hasig ér a lába
Kicsi a lány, hej de nagy
Az ő boldogsága!
Mind nyomába követi
Az ő lánypajtása,
Elöl harsog a fiuk
Furcsa muzsikája.

Megválaszták társai
Őt királyasszonynak
Mert a Julesa soh' sem élt
Önzésnek, haszonnak.
Mire kéri, megteszi
A mint telik tőle
S a koszorut ez okból
Fűzték a fejére.

HIVATLAN VENDÉG.

(Képpel a 220. l.)

Fogd, Pali, itt vagyon a vacsorád.
El ne hibázd a galuska sorát:
Egyszer az egyet, utána a mást —
Csak ne mohón, Pali, mint a kapás!

S hogy Pali jóízűen vacsorál
Hirtelen ott, nini, két liba áll!
És piros orra a tálba kerül,
Lába a jó eledelbe merül.

Sir Pali, fél is, a bamba gyerek,
Szive szegénynek ah, ugy kesereg!
Hess liba, hisz Pali még nem evett,
Orrod a tálba hogyan teheted?

Nem hederit Palikára a lud
Tún a galuska s a téje kifut.
Hess ki te, kotnyeles, hess liba,
hess! —
Sir Pali, koppan az álla — ehés.

AZ UTOLSÓ DATOLYA.

— Egyptomi történet. —

GYÖNYÖRÜ reggel volt.
A fölkelő nap su-
garai ragyogóan
árasztották el egy
szegényes egyptomi
falu házikóit, me-
lyek a viz partján
állottak.

E viz pedig beláthatatlan nagy
volt, ez a vörös tenger volt, mely-
nek hullámai közt hajdan Mózes
száraz lábbal vezette át a zsidókat,
kik Egyptomból menekültek.

Az első napsugár fényére mozog-
ni kezdtek a faluban is. Itt-ott elő-
tűnt egy szegény fellah, — így
nevezik az egyptomi bennszülötte-
ket, — egy félre eső, szép pálmafa
alatt álló kunyhó előtt pedig egy
fekete szerecsen fiu tartott kötőfé-
ken egy tevét. Majd megköté a
féket a pálmafához és belépett a
kunyhóba, honnan egy öreg emberrel
jött vissza. Az öreg férfiu hosszú
kék kaftánt, bő vörös nadrágot és
fehér turbánt viselt, hófehér szakállá
pedig hosszan ért le mellére.

Az öreg és a fiu aztán nagy
csomagokat hordtak elő, többnyire
pamutot és fölrakták a teve hátára.
Miután ez megtörtént, így szólt az
öreg:

„Menj, Zanga, adj enni és inni
a tevének, mert ma egész nap nem
fogunk többé vízhez jutni és eleséget

sem találunk, míg El-Hayumba nem érünk.

Zanga tehát hozott egy veder vizet s a teve kiitta az egészet, mintha tudta volna, hogy hosszú időre kell magát vízzel ellátnia; aztán adott neki Zanga egy maroknyi datolyát s jelenté, hogy készen van.

„Most tehát induljunk,“ szolt Hussein, az öreg férfi. „Ülj föl, Zanga, és jól vigyázz a datolyára meg a vízre, mert ha ezt elveszítetnők, roszul járnánk.“

Zanga fölült a tevére s maga elé vette a datolyás csomagot és a vizes kulacsot, hogy mindig szem előtt tartsa. Ezután Hussein is fölült s rágyujtva pipájára, megindítá a tevét, mely elég gyors és mindig egyforma ügetéssel haladt előre.

„Ha estig ilyen gyorsan megy tevénk, akkor még ma eljutunk El-Hayum oázisához,“ szolt Hussein.

Az ut elfordult a tengertől, be az országba; egy ideig alacsony homokdombok közt jártak, itt-ott még láttak füvet, egy-egy pálmafát, nem sokára bejutottak a végtelen pusztába s csak a fakó homok terült el szemeik előtt. A magas teve hátáról messze szétnézhettek; de ott ugyan nem láthattak egyebet homokbuczkáknál, melyeket a szélhordott össze a futóhomokból. Élő lénynek nyoma sem volt, csak itt-ott hevert egy ember vagy egy teve csontváza, jeleül annak, hogy ezek itt a pusztában szomjan haltak.

A nap mindig magasabbra szállott, mindig égetőbben sütött le az utazókra, kiket semmi sem védhetett az iszonyu hőség ellen. Hussein és Zanga mélyen hallgattak; az öreg nyugodtan pipázott, a fiu pedig ügyelt a vízre és datolyára. Végre megszólalt Hussein:

„Ma rendkívüli hőség van; legkisebb szellő sem mozdul. Nézd csak.“

Ezzel kihuzott egy vékony szál pamutot és a levegőbe dobá; a könnyű szálaeska nem röpült tova, hanem földre esett egyenesen, mint egy ólom darab.

„És milyen száraz a levegő,“ folytatá Hussein; „mintha tüzes lángot szivna be az ember; add ide a vizet, Zanga.“

Az öreg eloltá szomját és néhány datolyát megevett; aztán megengedte Zanganak, hogy néhány korty vizet igyék, és három datolyát adott neki. Zanga két datolyát megevett, a harmadikat övébe rejté.

„Mért nem eszed meg a harmadik datolyát is?“ kérdé Hussein.

„Egy bölcs embertől hallottam egyszer,“ felelé Zanga, „hogy mindenkor három dologra gondoljunk: multra, jelenre és jövőre. Egy datolyát megettem, hogy a mult fáradalmi után erősödjem, egyet, hogy a jelent élvezzem, egyet pedig eltettem jövőre.“

„Remélem, nem lesz reá szükséged,“ szolt Hussein, „van még bő-

(Folytatás a 218. lapon.)

GYERMEKEK TAVASZI ÜNNEPE. (lásd 214. 1)

(Folytatás a 215. laphoz.)

ven, eltart addig, míg az oázishoz érünk. Hanem azon szavak, melyeket a bölcsek neked mondott, nagyon igaz szavak és jól teszed, ha követed.“

Ismét hallgatagon folytatták utjokat; a nap elérte a délpontot, a hőség irtóztató volt. Egyszerre azt látja Zanga, hogy az öreg inogni kezd, pipáját kiejti kezeiből s hirtelen lebukik a tevéről a homokba, hol mozdulatlanul fekvé maradt. Zanga ijedten megállítja a tevét, leugrott és gazdájához sietett; ez ájultan feküdt a homokban, de az eséstől nem sérült meg, mert a puha homokba bukott. A fiu gyorsan elővette a vizet és locsolgató az öregnek halántékát. Végre fölébredt Hussein s első szava ez volt:

„Allah legyen velünk! Mit mivelsz, Zanga? Mit pazarlod a vizet, mely most legdrágább kincsünk? Rögtön tedd helyére a vizes kulacsot!“

Zanga engedelmeskedett s mindketten fölültek ismét a tevére. Midőn újból megindultak, Hussein komolyan szólt:

„Hja! bizony vénülök! Soha sem történt még rajtam, hogy elszédültem és a tevéről lebuktam volna. De ma csodálatosan izzó is a levegő! Mintha ólom nehezednék reám; nem érzesz te is ilyesmit, Zanga?“

„De igen! Alig tudtam előbb fölmászni a tevére, pedig különben mindig könnyen fölugrom.“

„És ily óriási hőség mellett cseppet sem izzadok,“ folytató az öreg; „bőröm egészen száraz.“

„Az enyém is.“

„Kell valaminek lenni a levegőben! Allah oltalmazzon bennünket!“

Ismét elhallgattak. Az öregnek talán igaza volt, mert a tevé is érezni látszott valami. Ügetése mindig lassabb-lassabb lön, végre már csak vontatva lépegetett, lecsüggeszté fejét, kiölté nyelvét és mélyen hörögve lélegzett.

„Jön valami!“ szólt Hussein és szokatlan bágyadtságtól elfogva, majdnem alétan ült nyergében.

Zanga is kábultan, meredten bámult maga elé, midőn hirtelen vörhenyes barna tüneményt pillantott meg a távol láthatáron.

„Uram, nézz oda! Mi az?“ szólt ijedten Husseinhez.

Az öreg fölrezzent s odanézett. Egy pillanat alatt átlátta, hogy az, amitől már két óra óta retteget, csakugyan bekövetkezik.

„Allah oltalmazzon minket!“ kiáltott égre emelt kezekkel.

„Mi az, uram?“ kérdé Zanga, ki most először utazott a pusztában.

„Mi az? Az a samum! Az a halál szele. Az izzó szél, mely száz mértföldnyire rohog a tüzes homokpuszta fölött és mely nem hagy maga után élő lényt. A samum ez, fiu, légy készen a legroszabbra!“

Az öreg nyugodtan mondá e szavakat, a halálfélelem minden nyo-

ma nélkül
azt tan
várják a

„Te
a fiu ré

„Cs
felelt H

A t
talan le
tompán
akart fo
zen tud

„Sz
Hussein

Lesz
kodó te
tartani,
földbe
tevé.

égen, m

ezalatt

felhőnek

felhő m

mindig

égve, m

ljesztő

nekülés

teve rop

rángatta

nagy er

tára ra

villám
a puszt

De
nem ért
gel sok
volt, t
talás il
tanított

ma nélkül, mert a mohamedán vallás azt tanítja, hogy hívői nyugodtan várják a megváltoztathatlan végzetet.

„Tehát meg kell halnunk?“ szolt a fiu rémulten.

„Csak Allah lát a jövőbe!“ felelt Hussein ünnepelesen.

A teve ezalatt mindinkább nyugtalan lett, ki nyujtá hosszú nyakát, tompán hörgött és mindenképen vissza akart fordulni, úgy hogy csak nehezen tudták előre hajtani.

„Szálljunk le, Zanga!“ szolt Hussein.

Leszálltak s mivel a nyugtalan kodó tevét nem bírták már féken tartani, egy e czélből hozott karót földbe vertek és ahhoz kötötték a tevét. Ama vörhenyes tünemény az égen, melyet Zanga látott először, ezalatt oly sűrű és nagy lett, hogy felhőnek is lehetett mondani. És e felhő mint egy óriási függöny szállt mindig közelebb, vörhenyes fényben égve, mint ha tűz lángolna benne. Ijesztő gyorsasággal közeledett, menekülésre gondolni sem lehetett. A teve roppantul nyugtalankodott, ugrált, rángatta a kötőféket s végre egy nagy erőfeszítéssel elszakította, a háttára rakott terhet földre rázta és villám gyorsan eliramodott s eltűnt a pusztában.

De sem Hussein, sem Zanga nem ért most rá, hogy e veszteséggel sokat törődjék. A veszély közel volt, tenni kellett a mit a tapasztalás ily körülmények közt üdvösnek tanított.

„Tégy mindent úgy, a mint én,“ szolt Hussein, aztán hasra feküdt, mély gödröt kapart a homokban s keresztbe téve kezeit, ezekre fektetvé arcját. Hasonlóképen cselekedett a fiu. Így feküdtek mozdulatlanul és várták sorsukat.

(Vége következik.)

TÁNCZOLÓ MEDVE.

(Képpel a 212. l.)

Pufog a dob
Medve forog;
Furesa a táncza
Csörög a láncza.

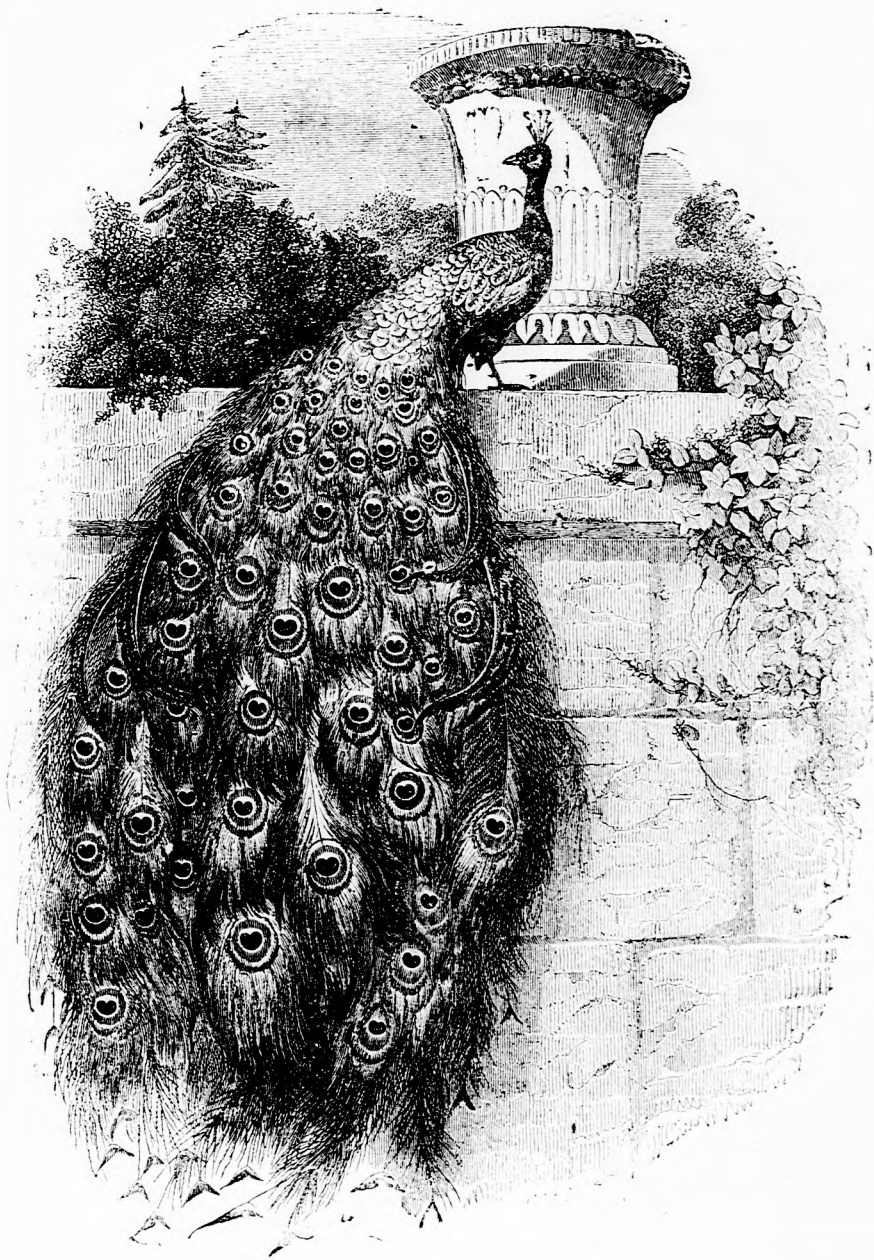
Hegedű czin czin czin,
Trombita tratata,
Rézfödő csin csin csin.
Csinnadra, ratata,
Csinnadra bum!

Maczkó morog
Forog, forog,
Orrán vaskarika
Hej, csak úgy ugrik a' —
Hegedű czin czin czin
Trombita tratata,
Rézfödő csin, csin, csin
Csinnadra ratata
Csinnadra bum!

A táncznak végre
Így szakad vége
A maczkó csendesén
A földön megpihen.
Hallgat a rézfödő
Szundit a hegedő.
Trombita nem recseg
Már a dob sem pereg
Klárinét megrekedt
Mars haza, gyermekek
Aludni én megyek,
Hallgat a dob,
Lóduljatok!

HIVATLAN VENDÉG. (lásd 214. l.)

A PÁVA. (lásd 222. l.)

A PÁVA.

(Képpel a 221. l.)

A páva szörnyen büszkélkedék egy este fényes tollazatával.

„Kétszáz harminczhét ragyogó szem van benne,“ szolt a vakondhoz. „Neked csak két szemed van, azt is alig látni.“

Alig mondta e szavakat, zörgött valami a bokorban s az óvatos vakond gyorsan elbujt: a páva azonban egészen el volt merülve pompás tolla bámulásába és csak akkor kiáltott föl, midőn egy róka nyakon harapta. Későn látta be, hogy keveset ér a szépség, ha nincsen ész is hozzá.

NOAH.

(Képpel a 224. l.)

Négy havon át, éjjel nappal
Dölt az árviz nagy robajjal,

Az emberek vétke büne
Tengernyire összegyüle.

Csak az istenfélő Noah
Tudja, mint sujt szent Jehova.

Ezt a bünös emberfajtát
Adja hullám — halálnak át.

Dagad a viz dühös árja
Bizton uszik rajt a bárka.

„Kis galambom, gyorsan repülj,
Jó hírekkel vissza kerülj!“

S messze szálla a madárka,
Nyugton reng vizen a bárka.

S a galambka visszatérve
Mondja: „bajnak nincs még vége!“

S ujból mulik egynehány nap
Hangja kél a szent imának

„Repülj másodszer, ha mondom,
S gyorsan hozz jó hirt, galambom!“

Elszállt, gyorsan viasszaszállott —
Csőrében hoz olajágot.

„Hála neked egek ura
Nyílik börtönünk kapuja!“

S ismét mulik el néhány nap
Ár vizei alább szállnak.

„Repülj harmadszer, ha mondom
S hozz még jobb hirt, jó galambom!“

S szállt a galamb — de az többé
Nem tért meg a család közzé.

S felujong a bárka népe:
„Eljutott a viz szélére!“

S mielőtt a nap leáldott
Nagy hegyen a bárka állott.

S mi volt ezen pontnak neve?
Ez volt az Ararát hegye!

A SZEDERBOKOR.

(Képpel a czimlapon.)

Egy szép nyári délután a hat éves Tinka és az öt éves Minka engedélyt kértek mamájuktól, hogy az udvarra mehessenek játszani.

„Lemehettek,“ szolt a mama, „de vigyázzatok, a fehér ruha van rajtatok, be ne piszkoljátok.“

„Oh, kedves mama! Hogy lehetne ilyen szép fehér ruhát bepiszkolni?“ szolt Tinka s igérvén, hogy jól viselik magukat és semmi tilos dolgot sem tesznek, a ruhára is vigyáznak, lementek az udvarra.

Egy udvarban mert az nyílt ki csálni, Hiszen, is gyakran egy pár kis leány tettek né összecsap

„Tin

„A Ah, az o

„Sz

„Pe mama i magát és

Ner odaálltak szorgalm

alkalmat nyulkáln

a fehér s aztán zának.

Mid birtak t néztek e

tenetes miért?

mindket szakálla

sem volt de hirtel

sirni sze más arc

vették é melyre

tette, — szederfo

Szó csakham

a jó pé a bajon

gokat, h megvall

Egy ideig játszottak is szépen az udvarban, de ezt csakhamar megunták s mert az udvar hátsó részén egy kis ajtó nyílt ki a mezőre, itt kezdtek kikukucsálni, majd ki is mentek a mezőre. Hiszen, gondolák, ez szabad, a mamával is gyakran sétálnak erre. Nem messze egy pár tehén legelészett, de ezt a két kis leány már nem látta, mert alig tettek néhány lépést a mezőn, Minka összezsapta kezeit és fölkiáltott:

„Tinka! Nini! Mi ez?!“

„A bizony! Szeder, érett szeder! Ah, az olyan jó, olyan édes!“

„Szabad abból enni, ugy-e?“

„Persze hogy szabad, hiszen tavaly mama is evett belőle,“ biztatá Tinka magát és testvérét.

Nem is sokat dolgoztak, hanem odaálltak a szederbokorhoz és kezdtek szorgalmasan szedegetni. Mivel pedig alkalmatlan volt, minden egyes szemért nyulkálni és mellette állni, főlhajtották a fehér ruháskát, egy csomót belészedtek s aztán leülve a bokor alá, lakmározának.

Midőn már annyit ettek, hogy nem birtak többet, nagyot fujva végre fölnéztek egymásra — és mindketten rettenetes hahotára fakadtak. És valjon miért? Hát bizony a jó érett szedertől mindkettőnek gyönyörű fekete bajusza és szakálla lett, olyan, hogy Gyuri bácsinak sem volt külön. Nagyot nevettek tehát, — de hirtelen elmúlt jó kedvök s inkább sirni szerettek volna, mert midőn egymás arczáról ruháikra tekintettek, rémülve vették észre, hogy a szép fehér ruhácska, melyre a mama különösen figyelmeztette, — az is tele van vörhenyes fekete szederfoltokkal.

Szótlanul bámultak egymásra, Minka csakhamar sirva fakadt s Tinka követte a jó példát. Ezzel persze nem volt segítve a bajon s végre is rá kellett szánniok magokat, hogy haza mennek és bünbánólag megvállanak mindent a mamának.

A büntetés az lett, hogy egész nap a peesétes ruhában kellett maradniok s mert épen vendégek voltak a háznál, a két kis leány úgy elszégyenkezett, hogy egész estig nem volt látható. Egy mellékszobába bujtak s ott sirdogáltak és megfogadták, hogy ha a mama máskor valamire inti őket, azt jobban eszökben fogják tartani.

ERDŐÉGÉS.

(Képpel a 213. lapon.)

Nálunk is van néha erdőégés, de csak ritkaságképen és nem oly rettenetes, mint Amerika ős erdeiben. Itt, ha valamely módon szikra esett a földön heverő száraz levelekbe, meggyul az erdő s néhány óra alatt a szél messzire széthordja a lángokat s egész mértföldnyi területeken borzasztóan pusztít a tűzvész. Magasra a felhőbe csapkodnak a lángok, a vadak rémülten szaladnak a tűz elől s az emberek is gyors futásban keresnek menekvést. Mert az erdőégés ellen nincs segítség s az meg nem szűnik, míg vagy az erdő széleig, vagy valamely nagy folyóig nem ért, hol aztán elalszik, szörnyű pusztulást, egy nagy-szerű szén — és parázstengert hagyván hátra.

RIMES KÖZMONDÁSOK.

A hol jóllakhatnak négyen,
Ötödik sem marad éhen.

Ha egy pénz a jövedelmed,
Kettőt nem szabad költened.

Korcsma megszokása,
Templom utálása.

Mit használ a jó ló,
Ha a kocsis nem jó.

Noah. (Lásd 222. l.)

rest-becsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bacsi.
Ara negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.

